На кичери, гори, ліси,
мілкого срібла басейни —
навпрошки, навскоки, навкоси,
навпрямки, навперейми!

Вітер гір, мов холодна вода,
вимиє нам легені.
Морозу сила молода
висталить наші жмені.

Сила пекуча, тріскуча морозу
вигострить, наче бритву, віддих.
На поверхню білих хвиль голомозу
вибігнуть очі на звіди.

Заклятий в нас нестримний рух,
заклятий в нас нестримний гін.
Б'є серце, мов обух,
б'є серце, наче дзвін.

Перейде через обрій
червоний сонця віз.
У погоні хоробрій
вдарить в півкулю неба шалений наш узвіз.

З галузей синього неба, з хмар пелехатих дерев
листя зір золоте впаде на срібло снігів.
Смолоскипами вітру підпалимо рев —
хай лютує метілі гнів.
Десятками ватер на схилі узбіч
привітаємо ніч.

На крилах лещет,
наялозених маззю,

розвіваємо з серця біль вщент,
не дамо рости хабаззю.

Б'є серце, мов обух,
б'є серце, наче дзвін.
Заклятий в нас нестримний рух,
заклятий в нас нестримний гін.

Суворе щастя недей
хоч на момент знайти,
вірлам перегукнути: гей!
Навмання нам пуття.
З криком перемоги прибігнем до мети,
їдучи снігом життя.